

Izhaja

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7. Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo. Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev

Velja

za Jugoslavijo . . . K 10—
» ostalo inozemstvo » 15—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej. Posamezna številka velja 20 h.

Za oglasila se plačuje po 20 h, med besedilom po 40 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 30 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 40 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 10 h za besedo vsakokrat; minimum 1 K.

Za izvestilo pri upravništvu 1 K posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista »Mir« v Celovec, Vetrinjsko obmestje št. 26.

Leto XXXVIII.

Celovec, 29. junija 1919.

Št. 19

Mir z Nemčijo.

Z 100 glasovi večine je sklenila nemška narodna skupščina, da podpiše mir. Trockij je bil dober prorok, ko je dejal spomladi lanskega leta v Brest-Litovsku ob priliki sklepanja miru Rusije z Nemčijo: »Podpišem sicer, toda znajte, da bo prišel tudi za Nemčijo trenotek, ko bo morala podpisati še bolj sramoten mir, nego ga podpisujem jaz sedaj v imenu Rusije.«

In res, za Nemčijo je prišel sedaj ta prokrovani čas. Lahko si mislimo, kako mora biti Nemcem danes pri srcu, ko z drhtečo roko podpisujejo svojo smrtno obsodbo, onim Nemcem, ki so bili vajeni le gospodovati in ki so sanjali, da si bodo podvrgli cel svet.

V Parizu pa je veliko veselje. Kakor poročajo časopisi, topovi pariških trdnjav oznanjajo s svojim grmenjem mir. Prvih sto zmagovalnih strelcov je izvabilo vse prebivalstvo na ulice. Otroci tekajo sem in tja z zastavami, vojaki so vsi srečni. Na ulicah se poslušajo govori in pojoča množica se pomika po Parizu. Vseposvodi svirajo godbe pod milim nebom.

Razumemo to veselje. S podpisom miru od strani Nemčije je končana ena največjih tragedij na svetu. Koliko gorja, koliko milijonov grobov, koliko opustošenja je povzročilo to nemško-francosko klanje!

Za enkrat je to pri koncu. Ali pa je ponehalo s tem tudi sovraštvo, ki je tlelo pred vojsko v srcih obeh narodov? Ali se ne bo rodila ravno s tem aktom nova mržnja v srcih Nemcev, še večja?

Če se bo zvezi narodov posrečilo, poravnati ne samo od časa do časa nastajajoče prepire in raznoglasja, ampak tudi ublažiti mržnjo dveh velikih narodov, le tedaj smemo pričakovati, da bomo vsaj nekaj časa živeli zopet v miru.

V svojem velikem brezupju, tik pred podpisovanjem miru, so nemški mornarji potopili vse svoje vojno brodovje, ki se je nahajalo v skapškem zalivu in katero bi morali glasom ene iz točk mirovne pogodbe izročiti Angležem.

Ne gledé na to, kako bo to vplivalo na četvorico v Parizu in kakšne posledice utegne imeti ta čin za Nemčijo, se to s splošno človeškega

stališča ne da odobravati. S stališča nemškega nacionalizma, pa se bo to smatralo kot junaško delo prve vrste.

Morda bi bilo res najbolje, če bi se potopile vse vojne ladje na svetu, toda saj ni treba, da bi se še vnaprej uporabljale kot take, saj se lahko izpremené v trgovsko brodovje, od katerega bi človeštvo imelo le koristi. Danes, ko vlada po vsem svetu takšno pomanjkanje kulturnih dobrin, se mora enkrat za vselej prenehati z uničevanjem, začeti se mora na vseh poljih novo, pozitivno delo. Drugače nas tudi mir ne bo osrečil.

Glavna razprava z Nemčijo je torej končana. Sedaj pride na vrsto bivša Avstrija, pridemo na vrsto tudi mi. Rešitev naše usode, pravijo, mora pasti v 14 dneh.

Vse, kar se je dosedaj poročalo o Koroški, še ni dobilo svoje končnoveljavné oblike. Začasna delitev Koroške na dve coni, plebiscit in drugo ima na sebi nekaj resnice, toda marsikaj se še lahko v zadnjem trenutku izpremeni.

Zavedamo se resnosti trenutka, v katerem živimo, vendar še vedno upamo, da se bo naša stvar vsaj kolikortoliko pravično rešila, vemo tudi, da so naši odposlanci pri mirovni konferenci storili svojo sveto dolžnost, morebiti več, kakor je bilo v njenih močeh.

Celó Schumy je pred kratkim na shodu v Beljaku pohvalil naše delegate, češ, kako pridni so bili in kako dobro so izkoristili svoje bivanje v Parizu v korist svojega naroda.

Nova pota.

Živimo v času iskanja določenih potov in smeri iz negotove in dvomov polne sedanosti. Kakor môra leži ta mučna negotovost ne samo nad posamezniki, ampak nad celimi državami, nad vsem svetom. To nam spričuje najbolj mirovna konferenca v Parizu, odkoder prihajajo dan na dan vse druge vesti. Položaj se menja od trenutka do trenutka, in temu primerno tudi sklepi tistih, ki so morebiti še prepričani, da bodo z njimi pomirili narode sveta.

Kdor ne mara podleči tej negotovosti in si hoče tudi za bodočnost zasigurati trajen obstanek, si mora pravočasno poiskati pot, ki pelje k bolj

In zdelo se mi je, kot da mi valovi velike reke govore znano govoro naših daljnih krajev, kot da mi pripovedujejo povest, polno bridkosti in zadušnega gorja.

Tedaj sem se spomnil, da so združene v teh silnih valovih vse naše slovenske reke razen Soče, vsi naši gorski potoki, ki žubore mimo naših hiš in vasij in se pogovarjajo z našimi domačimi tratami ter so obenem priče vsega, kar se je takrat godilo po slovenski domovini.

Govorili so ti valovi o zatiranju in poniževanju našega ubogega ljudstva, govorili o lakoti in bedi, ki je grozila vse bolj in bolj našemu izmučenemu narodu, pripovedovali o nezaslišanih krivicah, ki so jih prizadevale dan na dan ohole nemške oblasti naši lepi domovini, in kot da kličejo, se mi je zdelo: pridite sinovi, pridite čimprej in rešite nas verig in trpljenja!

In takrat sem tudi razumel, zakaj so bili ti valovi tako motni, zakaj niso bili kristalnočisti in bistri, kot vse naše planinske hčerke. Bilo je namreč v njih izplakano vse gorje, ki je ležalo tedaj kot môra nad našo domovino in vsa kri naših tisočerih in tisočerih sinov, ki so morali umirati za tujo stvar.

In da sem imel moč Krista, zapovedal bi valovom naših rek: Obrnite se in tecite nazaj v naše kraje, v poslednjo našo gorsko vas, tecite na Kranjsko, Štajersko, Koroško, izpremenite se v deževne kaplje in porosite tudi primorska tla ter recite vsemu našemu narodu:

„Ne omahuj, trpeči narod, potrpi in vzdrži

jasnim in gotovim oblikam obstanka. To velja za posameznike, velja pa še v veliko večji meri za narode in države. V političnem življenju imenujemo to orientacijo.

Po razsulu stare Avstrije smo prišli do politične svobode v Jugoslaviji. Naša država je še mlada in šibka. Naslonjeni smo sicer na antanto, toda v njenih vrstah že imamo enega najhujšega nasprotnika, to so Lahi. Tudi drugih sovražnikov imamo precej naokoli — Nemce, Mažare, deloma tudi Romune in Bolgare.

Ne moremo še danes vedeti, kakšna bo politična vzporedba čez nekaj let; morebiti tudi na ostalo antanto ne bomo smeli preveč računati. Kajti v tej zmešnjavi, ki vlada danes na svetu, v tem nepojmljivem kaotičnem stanju, delujejo sile, ki jih še prav ne poznamo dandanes in ki lahko v najkrajši dobi izzovejo popoln prevrat v političnih naziranjih in temu primerno konstelaciji.

Kot da bi slutili nekaj podobnega, so jeli naši listi v zadnjem času prinašati vedno pogostejše članke, ki posebno povdarjajo potrebo slovanske vzajemnosti, vesti, ki se nanašajo na vse dele slovanskega plemena.

Naša zemlja je lepa in bogata in če bomo znali živeti, bomo kmalu postali veliki in bogati ter se bomo sčasoma mogli popolnoma emancipirati (osamosvojiti) tudi v gospodarskem oziru od vseh, ki bi nas hoteli izkoriščati.

Zato pa je potrebno, da si zasiguramo čimprej zaslonbo in prijateljstvo tistih, ki so nam po krvi in duhu najbližji, to so naša slovanska plemena.

V prvi vrsti pridejo tukaj v poštev Čehoslovaki. Naše skupno delo s Čehi je bila tista usodepolna zveza, ki je povzročila, da je Avstrija razpadla tako hitro, da so zavezniki prišli do tako sijajne zmage.

Tudi Rusija zopet vstaja. Popolnoma napačno je naziranje, da nam Rusija še dolgo ne bo mogla ničesar pomagati. Boljševiški bacil, ki je navidezno vrgel Rusijo ob tla, še ni izumrl in ne vemo še danes, katera od zapadnih držav pride najprej na vrsto. Medtem pa bo Rusija že ozdravila in kmalo postala zopet silna in življenja zmožna. Obenem pa bo za dolgo časa imunizirana

še nekaj časa, ker tam doli ob Dunaju in Črnem morju se zbirajo tvoji sinovi, ki bodo prišli in strli tisočletne okove tvojega suženjstva. Vsi oni znajo za krivice, ki se ti gode, čutijo tvoje brezdanje trpljenje in se zavedajo svojih dolžnosti napram neosvobojeni domovini.

Take misli so napolnjevale mojo dušo sleherni dan, kadar sem šetal ob obali Dunaja in prisluškal njegovim valovom.

Moje hrepenenje pa je hitelo daleč tja preko reke in moje pogumne misli so razmikale oblake in gore, šle so naprej in praznovale zmago pravice nad krivico, poveljčanje ponižanih in užaljenih.

Slike in prizori v Celovcu.

Južni kolodvor.

Potnik A. zahteva pri blagajni vozni listek: »Prosim, vozni listek Velikovec—Sinčavas.« Slavnoznan gospodična od znotraj:

„Wie, bitte? Kühnsdorf, nicht wahr?“

Potnik A: »Velikovec—Sinčavas.« Blagajničarka osorno vrže vozni listek pred potnika ter se brani vrniti 80 vinarjev, če tudi jo A. opozori, da ima v kasi pred seboj še dosti drobiža.

Hvaležnost.

Dobro rejena dama sreča gospoda, ki ima opraviti pri aprovizaciji, ter ga vpraša: No, smo že kaj dobili?

Podlistek.

J. K.:

Ob Dunaju.

(Iz spominov slovenskega legijonarja.)

Bilo je poleti 1916, nekaj tednov poprej, nego je vstopila Romunija v svetovno vojsko.

Naša jugoslovanska divizija, sestojéca iz mnogih tisočev srbskih, hrvaških in slovenskih prostovoljcev, se je preselila iz lepe Odese v majhno besarabsko mestoce Reni ob Dunaju.

Skoro mesec dni smo taborili v tem sicer dosti pustem kraju. Malo izven mesta, na lahno se dvigajočem hribu, so se kakor čreda ovac belili naši šotori.

Doli, ob vznožju hriba, pa je šumel in hitel dalje proti Črnemu morju temnosivkasti Dunaj. Nekam čudno me je vleklo vsak dan k valovom Donave.

Ob toplih večerih, ko se je po taboru polegel dnevni vrišč in hrup, ko so utihnile otožne jugoslovanske pesmi, sem čestokrat še dolgo sedel na mehki travi pred šotorom ter poslušal, kako šumé čudovito silno ti valovi.

Ob nedeljskih jutrih, kadar ni bilo napornih vaj ali družega opravila, sem dal osedlati čilega Vranka ter jezdil na izprehod, ob obali Dunaja navzgor.

Dunaj, silni in mogočni, zakaj je šum tvojih valov tako čaroben in mamljiv, zakaj so tvoje vode vedno tako temne in motne?

(zavarovana) proti vsem podobnim boleznim. Naš narod danes Ruse dobro pozna, veliko naših fantov je bilo ujetih na Ruskem, veliko Rusov pa je bilo pri nas. Vse povsodi smo se prepričali o njih pošteni in njih dobrodušnosti. Vezi, ki smo jih tem potom navezali, ne smejo več biti raztrgane. Vzemimo si vzgled pri Čehih, ki so takoj začeli iskati stike z Rusijo, ustanovljajoč društva češko-ruske vzajemnosti, izdajajoč ruske časopise itd. Pozitivno korist od tega pa imajo, da se Rusi danes prostovoljno javljajo v češko armado, ki se bori proti Mažarom.

Poljaki in Ukrajinci bodo tudi postali naši dobri zavezniki, če bo naše delo realno in razumno. Seveda se bodo morali najprej sami med seboj sporazumeti.

In navsezadnje tudi Bolgarije ne smemo pustiti čisto ob strani. Zagrešila je sicer zelo veliko, toda pomniti je treba, da tisti, ki so takrat vodili Bolgarijo, ne bodo večno živeli, narod pa bo vedno ostal.

Močna gospodarska in kulturna zveza vseh Slovanov z eventualno vojaško konvencijo bi bila ne samo granitni blok, ki bi bil v stanju kljubovati vsem svetu, ampak bi bil tudi najboljša garancija za obstanek in procvit naše države S. H. S.

Najnovejše novice.

Ljublj. dop. urad (LDU) poroča:

Italija želi sporazuma z Jugoslavijo.

Pariz, 25. jun. Navzlic velikanskemu navdušenju, ki vlada tukaj vsled sklenjenega miru z Nemčijo, so vzbudili zvečer sluh, da namerava Italija v zunanji politiki kreniti na druga pota, splošno začudenje. Govori se, da išče Italija sporazuma z Jugoslavijo in želi prijateljskega razmerja z Nemčijo, ter namerava izpeljati široke socialne reforme.

Nemška Avstrija podpiše mir sredi julija.

Dunaj, 25. junija. Tukajšnji politični krogi so mnenja, da bo Nemška Avstrija podpisala mir sredi julija ter da bo narodna skupščina v to dovolila.

Borojević ni več častni občan.

Ljubljana, 25. jun. Na predlog občinskega svetnika Pustoslemška se avstrijski general Svetozar Borojević izbriše iz liste častnih občanov mesta Ljubljane.

Korošci v Belgradu.

Belgrad, 25. jun. V Belgrad je došla deputacija Slovencev iz Koroške, da se v imenu vsega koroškega naroda zahvali kraljevski vladi za osvoboditev Koroške izpod Nemcev, ki so bili pregnani po jugoslovanskih četah.

Nemčija potopila vojno brodovje.

Iz Londona poročajo, da so nemški matrozi potopili svoje vojno brodovje, ki se je nahajalo v skapškem zalivu in bi moralo glasom ene iz točk mirovne pogodbe biti izročeno Angležem. S tem činom so hoteli zabraniti, da se ojači moč angleškega vojnega brodovja.

Istočasno so nemški visokošolci v Berlinu zažgali francoske vojne trofeje iz l. 1870—71, katere bi morali vrniti Francozom.

Da!
Od koga, od antante?
Ne!

Od Srbov?
Ne! Od Jugoslovanov.

Wos, diese Bagage hot uns wos gebn! (Kaj, ta bagaza nam je kaj dala!)

Služkinje o naših vojaki.

Nedelja zvečer. Po Kolodvorski ulici se sprehajata dve služkinji in si pripovedujeta najbrže popoldanske doživljaje (seveda po nemško).

Slušaj, Mici, moj je vendar bil jako ljubezniv z menoj, le škoda, da ga nič ne razumem.

Tudi moj, pravi Mici. Samo bojim se, da pridejo Lahi, ker bo potem moral oditi.

Ah, saj ne pridejo!

Celovec kmalu srbski.

Pred jezuitsko vojašnico, kjer so nastanjeni Srbi, mrgoli vse polno fantalinov bosjakov. Ob oknu stoji srbski vojak in reže ravnokar komis. Nekaj bosjakov dviga roke proti oknu in kriči:

„Molim, daj hleba.“

Šrb mu odgovori:

„Donesi žigice!“

Fantolini se razkrope in čez nekaj časa prinesejo vsak po nekaj škatlic vžigalic, ki jih menjajo za kruh.

Poveljnik nemškega brodovja pride pred sodišče.

Milan, 25. jun. „Corriere della Sera“ poroča iz Londona: Uradno se javlja, da bo poveljnik nemškega brodovja, ki ga je pogreznilo lastno moštvo, admiral pl. Reuter, pozvan pred vojno sodišče, ki ga bo sklical medzavezniški svet v Parizu.

Boji na Poljskem.

Dunaj, 25. junija. Vsled zbiranja poljskih čet je ukrajinsko vrhovno poveljstvo začelo z obrambno ofenzivo. Ukrajinci so silno napredovali, zavzeli Stanislav, Brzezany, Nizniow ter napredujejo preko Rohatyna.

Narodno predstavništvo.

Polnoletnost z 21. letom. Zbornica je sprejela zakon o polnoletnosti, kjer se je šlo nazaj na 21. leto človeške dobe, ter se je s tem razširila tudi možnost volilne pravice. Tudi sodišča ne bodo imela več pri „kupovanju let“ za neveste toliko dela in ljudje ne stroškov. Kakor je bilo to doslej, ko se je večina omožila med 20. in 24. letom ter vsled tega morala prositi za polnoletnost. Upajmo, da vam bo za ta zakon hvaležen ženski svet, vsaj tisti del, katerega ne tlačijo prehudo zakonski jarem.

* * *

V pretresu so nadalje še zakon o državljanstvu, o cenzuri, o volilni reformi ter o davku na vojne dobičke.

Usoda Celovca.

O usodi Celovca krožijo še vedno razburljive vesti. Vzrok pač leži v tem, da zadnje dni ni bilo glede na Celovec nobenih avtentičnih in verodostojnih poročil. Tak čas pa je najbolj dobrodošel raznim neodgovornim elementom, da trojico neosnovane vesti po mestu in deželi. Bodimo potrpežljivi in ne vdajajmo se preveč pesimizmu, posebno, dokler zato ni tehtnega vzroka. In tega še dozdej ni.

Vojni ujetniki iz Sibirijske se kmalu vrnejo.

Vsled velikih porazov boljševiške armade, ki se je, kakor poročajo, popolnoma razkropila, prodira general Kolčak že proti Moskvi. S tem se odpro pota iz Sibirijske v našo domovino in bo dana našim ujetnikom možnost, da se vrnejo v kakih dveh mesecih ali še prej.

Izbruh vulkana.

London, 26. jun. „Daily Express“ poroča, da je na otoku Java izbruhnil vulkan ter zasul 20 do 50 tisoč oseb. Pepelni dež se je razprostiral 80 km naokoli. Lava pa se je razlila v širini 15 km ter uničila mesto Blitar in 15 vasi.

Politični pregled.

Italija. — Orlando in Sonnino padla!

Čudno je kolo usode. Ko je Orlando v znak protesta, da se Wilson ni hotel vdati njegovim pretiranim zahtevam, 29. aprila t. l. zapustil Pariz in se vrnil v Italijo, so mu po vsej Italiji prirajali ovacije ter mu izrekli vsestransko zaupanje. Danes je njegova slava pri kraju. Orlando ministristvo je vsled nezaupnice od istega ljudstva, ki ga je še pred 2 mesecema navdušeno pozdravljalo, odstopilo. Ime Sonnino (bivši zunanji minister) pa nas spominja zloglasnega londonskega pakta iz l. 1915., ki je prizadel Jugoslovanom največ krivic. Po tem paktu bi sploh ne bilo Jugoslavije, Hrvati in Slovenci bi postali deloma italijanska, deloma nemška kolonija. — Predsedstvo novega ministristva je prevzel Francesco Nitti, zunanje zadeve pa Tomaso Tittoni. V koliko se bo smer italijanske zunanje politike izpremenila v našo korist, nam bodo pokazali prihodnji dnevi. Vemo, da predstavlja Nitti politična naziranja Giolittija, ki nasprotujejo imperialističnim težnjam Orlandovim, vemo tudi, da je bil Tittoni svojčas prijatelj trozveze, obenem pa tudi naklonjen Rusom. Govore, da postoji mogočnost zblizanja Italije z Nemčijo.

Rusija. — Boljševiki zopet poraženi.

Pariz, 24. jun. Poljska brzozajna agentura poroča iz Jekaterinburga: Boljševiki se v neredu umikajo v smeri proti Harkovu. General Denikin je zajel tisoče ujetnikov, na stotine vagonov in 30 lokomotiv.

Versko gibanje v Rusiji.

London, 23. junija. „Times“ poročajo iz Omska, da se je v Rusiji pričelo razvijati versko gibanje v obliki adventizma. To gibanje se zlasti širi v moskovski, novgorodski in vladimirski guberniji. Kmetje so mnenja, da je nastopil konec

sveta in da je Ljening napovedani antikrist. Sovjetski vladi je postalo to gibanje zelo neprijetno ter je prenehala s preganjanji duhovništva, ker se boji ljudske jeze.

Viljem II.

Ženeva, 20. junija. Kakor pravi „Echo de Paris“, bo bivši cesar Viljem izročen antanti že 1. julija. Prepeljali ga bodo kot državnega ujetnika antante v Pariz v zapor.

Petrov dan.

Dne 12. julija (po srbskem koled. 29. junija) t. l., se bo, kakor po vsej ostali državi, tudi po vsej Sloveniji praznoval Petrov dan kot rojstni dan kralja Srbov, Hrvatov in Slovencev, Petra I. Darovale se bodo slovesne sv. maše, katerim bodo prisostvovali oblasti ter zastopstva avtonomnih korporacij, po sv. opravi pa bodo državna oblastva sprejemala vdanostne izjave in čestitke. Ker bo po kraljevih željah letošnji blagdan kralja Srbov, Hrvatov in Slovencev posvečen dobroti na korist vojnim invalidom vse naše države, se bodo vršile posebne prireditve, in je želeti, da se občinstvo rado odzove temu dobrodelnemu namenu.

Dnevne vesti.

Celovec. Potna dovoljenja iz Celovca se izdajajo v uradu civilnega komisarja dr. Ferjančiča, ki začasno uraduje v šolski ulici (Schulhausgasse) 24.

V celovski bolnišnici je umrl jugoslovanski vojak Josip Polan, star 24 let.

Laški general Segré, ki ga je svojčas Lemisch klical na pomoč, je zapustil Celovec in je odpotoval na Dunaj.

Otvoritev rednega prometa v zaseđenem ozemlju na Koroškem. Z 10. junijem t. l. je bil odprt na progi Dravograd—Meža—Št. Pavel v Labudski dolini in Jesenice—Svetna vas—Borovlje reden osebni promet. Na progi Dravograd—Meža—Št. Pavel v Labudski dolini vozijo redno vlaki št. 1842, 1844, 1847 in 1843 z odhodi iz Dravograda—Meže ob 7:59, 11:58; prihodi v Št. Pavel v Labudski dolini ob 8:49, 12:44; odhodi iz Št. Pavla v Labudski dolini ob 10:36, 15:41, prihodi v Dravograd—Meža ob 11:24 ob 16:26 (4:26). Na progi Jesenice—Svetna vas—Borovlje pa vlaki št. 12/2015 in 2020/15 z odhodom iz Jesenic ob 10:05, prihodom v Borovlje ob 11:47 ter odhodom iz Borovlj ob 16:10 (4:10) in prihodom na Jesenice ob 18:10 (6:10).

Interniranci, katerih imena so bila objavljena v zadnji številki „Mira“, so premeščeni iz Trebesinga v Gmünd. Mesto, da bi se vrnili domov, se bodo kmalu znašli nekje na Solnograškem. — V zadevi internacij je deželna vlada za Slovenijo sklenila: Ker Nemci niso izpolnili pogojev premirja in še vrh tega zelo slabo ravnaajo z našimi interniranci, se Nemcem, ki se še pri nas pridružujejo v internaciji, ne bode moglo še bolj olajšati položaja, kakor se je že pričenovalo, in se jih še ne bo izpustilo, dasi je bilo to že pripravljeno. Nadaljno postopanje je popolnoma odvisno od stališča, katerega se bodo držali Nemci glede naših internirancev.

Preselitev. Naš rojak dr. Rudolf Ravnik, odvetnik v Mariboru, naznanja, da je preselil svojo odvetniško pisarno iz Bismarkove ceste št. 11 v Sodnijsko ulico št. 14, I. nadstropje (pred sodnijo). Dr. Ravnik je znani koroški rojak, doma iz Borovlj.

Rusko-jugoslovanska vzajemnost. Deželna vlada za Slovenijo izda poziv na obnovitev in poglobitev zblizovanja narodov. Takoj naj se organizira v vseh večjih krajih odbore uglednih oseb in zastopnikov društev, ki naj z vsemi dovoljenimi in primernimi sredstvi zbirajo darove, katere se da na razpolago jugoslovansko-ruskemu odboru v Belgradu, ki ima nalogo, da pomaga Rusom, ki so pribežali in se še zatekajo v bratskem zaupanju v našo državo.

Tečaj za učitelje. Poverjeništvu za uk in bogočastje priredi štiritedenski tečaj za izobrazbo učiteljev na trgovskih nadaljevalnih šolah.

Prve slovenske knjige za slepe. Društvo „Dobrotelost“ v Ljubljani je izdalo prve slovenske knjige za slepe, zlasti za nesrečne žrtve svetovne vojne — vojne slepce. Knjige so urejene po Braillevi metodi.

Dopisi.

Črna. Prisrčno pozdravljen, naš ljubljani „Mir“! Dva dolga mesca smo žalovali po tebi in te nestrpnno pričakovali, da zopet najdeš pot v našo gorsko vas. Zato pa je bilo veselje tem večje dne 21. junija, ko smo te zopet zagledali; s slastjo smo prebrali tvojo nad vse zanimivo

Vsebinsko. Od novega leta ti nismo mogli skoraj ničesar poročati iz našega kraja, zato ti bomo a za naprej tem več poročali. Za danes samo na kratko omenimo svoje neizrečeno veselje, da so nas naši vrli jugoslovanski junaki Srbi, Slovenci in Hrvati rešili tisočletnega zatiralca in da nam je zasijalo svobodno jugoslovansko solnce. Mnogo zanimivih novic boš še izvedel. Za enkrat pa ti sporočimo imena za našo domovino v Črni padlih in tukaj pokopanih Jugoslovancov, in ti so: Hostnik Leopold, štabni narednik iz Mirne pri Novem mestu, rojen l. 1890; Centa Ivan iz Kočevja (1893), Mišic Ivan iz Podgore pri Novem mestu (1898) in Jerina Al. iz Visekoga pri Kranju (1898). Pri podružnici sv. Helene v Podpeči pa je pokopan srbski junak Jovan Vatkovič. Pogreb je vodil č. o. Evgen Merše, kapucin iz Celovca, ki je opravljal med nemško zasedbo božjo službo za Črno, Možico, Koprivno in Javorje. Za njegov trud mu pri tej priliki izrekamo najprisrčnejšo zahvalo! Asistirala sta č. o. gg. župnika Fr. Božič iz Št. Danijela, in Ludvik Viternik iz Javorja. (Domači župnik namreč do tega trenutka še ni došel.) Slednji se je v svojem nagrobnem govoru v ganljivih besedah spominjal za domovino padlih junakov. Pogreba se je udeležilo vse vojaštvo, ki je bilo navzoče, in velikanska množica ljudstva. Oddelek vojaštva je oddal častno salvo, domačini pa so grobove okrasili z vencami in šopki. Padlo pa je ob enim tudi pet sovražnikov namreč: Somer, Schwarz, Perko, Bobek in Kropiunig, ki so pokopani v skupnem grobu. Padle jugoslovanske junake bomo ohranili Črnjani v hvaležnem in častnem spominu. Vsem junaškim vojakom pa izrekamo tem potom svojo najprisrčnejšo zahvalo za rešitev izpred tujega jarma.

Kotlje. Dan veselja in pa groze. Da bi jih videli, kako so nemški vojaki ali bolje divjaki na dan 28. majnika brusili pete, ko so jih naši jugoslovanski vojaki pognali iz koroško-štajerske meje. Dopolodne so se še držali, opoldne pa so že postali nemirni, ob štirih popoldne pa, ko se je izvedelo, da korakajo Srbi že proti Sinčivasi, so se spustili v divji beg. Bežali so kot zajci, kar čez njive in travnike, bežali, da so bili vsi potni in zasopli. Pometali so proč svoje puške, pustili so svoje vojaške kuhinje, svoje topove, strojne puške in veliko množino municije in drugega blaga; izgubili so tudi svojo korajžo in nesli so s seboj edinole strah pred jugoslovanskimi vojaki. Kako mogočni so bili še dan poprej! Govorili so, da nikdar iz Kotelj ne gredo in če bi morali iti, bodo Kotlje prej uničili. Pa ni bilo časa. Preveč naglo so jo morali odkuriti. To vam je bil prizor, ki ga naši ljudje nikdar ne pozabijo. Mislil jim je to najboljše zadoščenje za nasilnost, ki so jih morali od nemških divjakov pretrpeti in nekako plačilo za strah, ki so ga prestali, ko so se morali skrivati po kleteh med udarjajočimi granatami. Pa žalibog, da tega dneva našega odrešenja nismo mogli praznovati z nekaljenim veseljem. Nemški vojaki so ustrelili 4letnega fanta Avgusta Svetina, ko je ob času boja šel vun iz hiše. Grozopolna nesreča pa se je ta dan zgodila na domu našega župana Franca Logarja. Po odhodu Nemcev so našli še nerazpočeno granato; poizkusili so jo odpreti, pa granata se razpoči in pri tej priči umori 6 ljudi; dve županovi hčerki, Josipino in Faniko, stari 20 in 14 let ter županovega sina Franca, starega 17 let. Pač hud udarec za uboge stariše, ki so na tako strašen način izgubili svoje najboljše otroke. Nadalje so bili še mrtvi: Alojzij Kamnik, najemnik na Mušovem, in njegov 23letni sin Alojzij in pa preužitkar Valentin Najovnik. Le 3letnemu rejencu, Maksimilijanu Filip, ki je sedel in se igral v bližini, se ni ničesar zgodilo. Pa ne dovolj te nesreče. Komaj smo dne 30. maja položili v grob teh 7 nesrečnih žrtev, že se je zopet zgodila nova nesreča. Anton Verguš, star vojak, je prišedši domov od pogreba, se podal pobirat nerazpočene ročne granate, katerih je ležalo vse polno naokoli. Pred odhodom je še rekel svoji ženi, da hoče granate spraviti v stran, da se še kdo drug ne ponesreči, pa je nesreča zadela njega samega. Vsled neprevidnega ravnanja se mu ena granata razpoči in ga raztrga. Tako smo imeli v dveh dneh kar osem nesreč. Da bi bili ljudje vsaj bolj previdni.

Šmarjeta v Rožu. Na našem pokopališču počivajo šestere nedolžne žrtve nemške podivjane soldateske, ki je 4. majnika slavila v našem kraju krvavo zmagooslavje. Ker imena teh žrtev še nikjer niso bila objavljena in so torej slovenski javnosti, kakor tudi svojcem umorjencev še neznana, jih v sledečem natančneje objavljam: Kapitan Pavel Razlag, rojen 1888 v Prestraneku (okr. glav. Postojna); poročnik Franc Jurca od 12. stotn. ljublj. pešp.; enoletni prostovoljec Maks Matuš, roj. 1895 v Novem mestu; častniški sluga Kristijan Napetnik; prostak Jurij Janko, roj. 1897

v Tolstemvrhu (okr. glav. Velikovec). In kako so morali umreti? Kapitan Razlag je bil ustreljen brez najmanjšega povoda, ko so ga gnali že ujetega. Nek nemškutarški vojak, doma iz Žihpolj, zašepče svojim tovarišem par besed — bil je poziv k umoru — in od več strelav smrtno zadet se zgrudi mladi častnik v krvi na zemljo. — Ko so ujeli poročnika Jurca, reče ta svojemu zmagovalcu: Ves svoj denar ti dam. Nemški vojak ga je vzela, a ga na to ustrelil. Sam se je hvalil: Dann habe ich ihn zur Mauer gestellt und erschossen (potem sem ga postavil k zidu in ga ustrelil). Bil je že ranjen prej v nogo. Spet drugega vojaka so našli mrtvega v nekem hlevu. Znamenja kažejo, da je bil še le tam ustreljen. Tudi drugi trije so bili nepotrebne žrtve, ker so se jim tudi že udajali. — Dokaz barbarstva nemških vojakov je tudi dejstvo, da so potem hoteli postreliti še 6 naših vojakov, ki so klečali pred Nemci z povzdignjenimi rokami in prosili za življenje. V zadnjem hipu najde en domačin toliko človeškega čuta v sebi, da pregovori vojake, naj jim puste življenje. Sam je bil prej klical nemško vojaščino, a nazadnje se je teh zverin le ustrašil. — Bolesten nam je spomin na Vas, bratje, ki ste morali umreti tako nevrede smrti; tolaži nas samo zavest, da nad nami ne vladajo več vaši morilci in da je vaša kri gotovo bila tudi seme našega osvobojenja. Reklo se mi je, da spletajo dekleta vence za vaše grobove in da se bode v doglednem času dvignil spomenik na vaših gomilah. Lepše pa kakor cvetke na vaših grobeh in dolgotrajnejši kakor kameniti spomenik naj nam bode svoboda, katero ste nam tudi vi s svojo krvjo priborili.

Zelezna Kapla. Razveselila nas je prva številka došlega „Mira“, čeprav se še v njej zrcali vse bridko trpljenje izza časa nemških nasilnežev. Da bi le bilo prav mnogo novic iz vseh krajev! Tukaj so k osvoboditvi dežele prav mnogo pripomogli vrli okoličani, zlasti Obirčani, ki niso samo hrabro vztrajali pod nemško pestjo, ampak tudi po znanih stezjah vodili junake naše vojske, da so se čimprej izčistili naši gozdovi. Tembolj pa se čudimo, da je včeraj v sramoto prošlih dnij gorelo nekaj kresov, najbrže v čast le sv. Janezu, ne pa Nemcem. Kdo v naših gorah pa naj tudi ve, da so Nemci sežigali kresove na čast Nemcem, ne pa svetniku, kakor to stori sigurno naše slovensko ljudstvo. Zato pa je treba, da opustimo radi pomote to staro navado in sežigajmo rajši na vseh hribovih ogromne grmade na predvečer Vidovega dne 27. t. m. ali pa na čast sv. Cirilu in Metodnu. S tem bomo šele pokazali, da se zavedamo naše rešitve in prostosti. Trg je postal miren, odkar je izgubil zaslombo v „vsenemški“ Celovec. Je nekaj takih, ki so na prvi mah odtegnili slabo kosmato vest, a ko je postal Celovec naš, so se vrnili in uživajo pri naši milosti popolno prostost. Le nekaj pobalinov, ki so jo popihali z nemškimi četami, manjka, a njih bahavosti in pregrešnosti prav nič ne pogrešamo. Morda se jim ob času odprejo oči! Nekako nasprotstvo pa še leži med oropanimi in onimi prebivalci, kateri so se ropanja udeležili, ker menda ni dovolj močnih klešč, da bi se krivci poiskali. Želeti bi bilo, da se krivice skoro poravnajo, in da ljudstvo samo pomaga pri iskanju zločincev. Le na ta način se bo medsebojna nezaupnost odpravila in z novim veseljem se bomo posvetili delu in prosveti v prid naše ljubljene, težko priborjene domovine. Rodoljub.

Labod. Kakor se nam poroča iz verodostojnega vira, namerava škofijstvo poslati semkaj nemškega duhovnika, dasi je župnija na polovico slovenska ter zasedena po Jugoslovancih in se že oskrbuje po župniku-beguncu, ki je zmožen obeh jezikov. — Naše upravičeno mnenje je, da morajo za vse župnije tostran demarkacijske črte priti v poštev v prvi vrsti naši duhovniki-begunci, katerih je še mnogo pri nas.

MATTONI-JEVA
GISSHÜBLSKA
PRIRODNA KISLA VODA

Naš vsakdanji kruh.

Vojska nas je učila spoznati pomen vsakdanjega kruha. Ko je začela gospoda odmerjati kmetu kruh: toliko ga smeš povžiti ti, tvoji otroci, tvoji posli, drugo pa boš vse oddal za ceno, ki ti jo določimo, tedaj je kmeta zagrabila nevolja. „Ali nismo ta kruh pridelali mi, zdaj pa hočete s silo v naš hram in nam hočete predpisati, koliko naj jemo?“ A ko je kmet videl od dne do dne prihajati več ljudi iz mesta ven

na deželo: shujšani, blede, ponižni so prihajali, služkinje in gospoda, nihče se ni več sramoval nahrbtnika in vsakdo se je čutil srečnega, ako je mogel dobiti kje vsaj tovor krompirja — tedaj so se kmetu meščani zasmilili in dal je, kar je mogel. In ko so ljudje prihajali le vedno v večjem številu, dal je od svojega. Zlasti so se odlikovali naši slovenski ljudje v tem od svojih nemških sosedov! Meščani v Celovcu vedo, da jih je redil slovenski kmet, nemški pa je bil trdosrčen in neusmiljen do skrajnosti.

Nesrečna doba žalostne vojske je minula. Le zadnje motne vode te povodnji še odteka. Jugoslavija nam zdaj skrbi za kruh — za čas ko pridemo sami do popolnega miru.

A ta kruh je drag, silno drag! Vse je drago, kar kupuješ, ko bi moral le sam prodajati! A v današnji dobi pravijo, da je naš denar tako malo vreden in zato se zahteva za moko in mast, ki prihajata čez morje, ceno, ki je desetkrat višja od starih cen. V dobi take draginje je naša prva dolžnost, čimprej poskrbeti, da na domači grudi in v domačih hlevih pridelamo in priredimo, kar potrebujemo. Kar je delavnih rok, vse na delo!

Žetev letos ne bo izborna, ali vreme je bilo dozda suho in jasno, suha leta pa dajejo več zrnja, nego mokra. Rž je zelo slabo prezimila, redka je in vrhutega je zelo trpela po črvu. Trpela je tudi po slani, katera je pomorila vršičke klasja. Cvetela pa je v lepem vremenu in kar je zdravega klasja, je z zrnjem dobro založeno. Pšenica je bila v pomladi lepa, trpela je vsled suše, trpel je oves, trpel ječmen, krompirja pa zopet dosti pričakujemo. Na polju se letos tudi zelo pozna pomanjkanje gnoja in močne vprežne živine! Zato se slabe letine ne bomo prestrašili; hvala Bogu, da ni slabša, da smo mogli v dobi skrajnega pomanjkanja lansko jesen sploh še vse obsejati. Vsled slabe letine bomo morali še z naprej moke in živil uvažati v deželo, a takoj je neobhodno potrebno, da z vsemi močmi, vso inteligenco, z raznimi denarnimi sredstvi dvignemo produkcijo, spravimo v red svoje gospodarstvo.

Polja se morajo v jeseni zopet pravilno gnojiti in po možnosti pravilno obdelati. Treba bo pravočasno poskrbeti, če mogoče seve, umetnih gnojil, treba bo poskrbeti za poljedelstvo potrebnega orodja. Zlasti primernih plugov in nadomestilnih potrebščin pri teh plugih, oralnikov i. dr. Kmet si še ni mogel vzrediti volov, konje imamo le slabe, kakršne smo pač kupili od vojaščin, torej ravno zdaj ne moremo delati s težkim starim plugom. Razni drugi stroji so strti, jermeni pokradeni. S skrbjo zremo v bližnjo bodočnost: kako se bo delalo? Skrb je tem večja, če pomislimo, da kmet in njegovi ljudje, otroci in posli nimajo obleke, nimajo obuvala. Draginja pa še noče pojenjati, marveč raste le od dne do dne! Koliko naj plačamo poslu, ako mora za par čevljev plačati 100 in še več kron, za obleko 200 do 300 kron! Koliki bodo računi kovača, kolarja, tesarja, mizarja, če se delavcem v mestu plača na uro 3 do 4 krone?

Pred vojsko je moral gospodar paziti in računati, ako je hotel gospodarstvo vzdržati v ravnotežju; zdaj bo gospodarstvo še mnogo težji problem. Med vojsko so kmetu pobrali konje, govejo živino, živila, in kmet si je z visokimi cenami plačal vse dolgove in še nekaj prihranil za bodočnost. A ko bo zdaj popravil hišo, oblekel družino, bo denar izginil kakor kafa. Kaj pa kupiš za 1000 K? Prišli bodo visoki davki, ostale bodo visoke plače, ostale visoke cene, kaj tedaj kmetu pomaga višja cena mesa in kruha? Vprašanje je le, če bo cena žitu in kruhu padla v tistem razmerju, kakor je poskočila cena človeškega dela, če ne, bo kmet po vojski na slabšem nego je bil poprej. Res je, da je vojska kmet-skemu stanu zadala primeroma manj škode, kakor na pr. obrtnikom ali uradnikom. A vendar gospodarski položaj kmeta ni nič manj nevaren, kakor položaj obrtni in trgovine. Prekomorske države pridelavajo bolj socialno, kakor mi, imajo boljše zemljo kakor je naša in zanaprej ne bodo več trpele, da svoje poljedelstvo varujemo z zadostno carino. Prišle bodo zato na naš trg s cenami, s katerimi naš kmet ne bo mogel tekmovali. Vse naše gospodarstvo je podobno čolnu, ki ga nese deroča reka: ali se bo razbil popolnoma, ali bo srečno zmagal nevarnosti? To je odvisno od krmarja. Čim večja nevarnost, tem več je treba pozornosti, treba delati in se upirati, treba gledati na vse strani. Potrebe današnjega dne zahtevajo, da takoj pazimo in storimo vse, kar dan zahteva. Ne mislimo: Vlada bo vse storila.

Bližnja bodočnost nas bo postavila pred razna najvažnejša gospodarska vprašanja. Nas Korošce čisto posebno, ker se Koroška trga ob naši slovenski meji, ali pa se bo nas Slovence precepilo morebiti celo po vsej dolžini dežele! Stari promet se ustavi, stare gospodarske zveze se trgajo.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavica: K 15.000.000.

Rezervni zaklad: K 4.000.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun. Zakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

Srečke na obroke, promese k vsem žrebanjem.

Slovenski denar v nemških zavodih bodo dali pod zapor Nemci, denar Slovencev, ki bivajo še naprej v nemški Avstriji — in to bo morebiti Ziljska dolina, beljaška okolica — ki je pa naložen v Ljubljani, bo dala pod zapor vlada v Ljubljani.

V gospodarski zmedji, ki nam preti, potrebujemo takoj svojega začasnega kulturnega sveta, h kateremu se naj ljudstvo v potrebi zateka. Potrebujemo takoj svoj gospodarski urad in redna gospodarska posvetovanja. V ta kulturni svet naj takoj vstopijo zastopniki posojilnic, naši gospodarski uradniki, zastopniki političnih vlad. Od dne do dne bodo prihajala nova vprašanja, o katerih bo treba posebnega temeljitega posvetovanja. Vlada v Ljubljani in Belgradu ima drugih poslov v obilici, svoje domače zadeve proučimo sami in stopimo potem s svojimi predlogi pred svojo vlado.

Zivnostenska banka, Praga.

Imenovana banka objavlja novo izdajo delnic in sicer zvišuje delniško glavico od 120 na 250.000.000 — kron. Na vsake 3 stare delnice odpade 1 nova po kurzu češ.-slov. kron 325 več 5 % obresti od 30. junija 1919 do dneva vplačila. Subskripcija konča 7. julija 1919.

Vsa potrebna pojasnila daje radevolje Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Svarilo! Zvedelo se je, da se skušajo sklepati menjalne pogodbe med Nemci na Spodnjem Štajerskem in slovenskim prebivalstvom na Koroškem tako, da bi se koroški Slovenci preselili na Štajersko, ondotni Nemci pa na Koroško. — Taka prizadevanja podpira „Kärntner Bodenvermittlung“ v Celovcu, glavni povzročitelj je pa znano protislovensko društvo „Südmark“. — Ker je namen takih pogodb nasproten narodnim in socialnim ciljem vlade SHS in se namerava z njimi preprečiti izvedba odredb o sekvestraciji in nadzorstvu, se svari vsakdo pred zapeljivimi ponudbami imenovanih društev, ker je izključeno, da bi vlada mogla odobriti pogodbe, ki nasprotujejo njenim intencijam. — Ostali listi se naprošajo za ponatis te notice.

Proti nošenju avstrijskih znakov v armadi. General Božo Janković, komandant IV. armadne oblasti, je izdal tole naredbo: „Opazil sem, da nosijo nekateri častniki in podčastniki bivše avstro-ogrške vojske, ki so sedaj častniki in podčastniki vojske kraljevstva SHS, torej vojaki svoje domovine in svojega naroda, še vedno na sabljah in bajonetih žolte temenjake (portepeje), ostanke in spomine na razbojniško vladavino črnožoltih habsburgovcev. Ti žolti temenjaki spominjajo naš narod, ki je toliko trpel pod habsburškim gospodstvom, na dneve, preživete v robstvu nasilnega in odvratnega režima. Kot častniki in podčastniki morajo predstavljati narod in njegove ideale in biti prožeti narodnih čustev, iz katerih črpa vojska svojo silo in moč. Ker pa je nošenje takih znakov tudi v nasprotju z veljavnimi predpisi za našo armado, odredim: 1. da poveljniki takoj ukrenejo vse potrebno, da se še ti žolti temenjaki (portepeji) takoj odstranijo pri vseh častnikih in podčastnikih. V bodoče bodo smeli nositi temenjake samo častniki, ako bo to vobče dovoljeno, sicer bodo i ti brez temenjakov. 2. da pokličejo na odgovor vsakogar, ki bi še v bodoče nosil avstrijski temenjake.“

Ekrazit. Jugoslovanska policija v Celovcu je prišla dne 26. t. m. na sled v eni iz celovških vojaških bolnišnic, kjer so se lečili še zaostali

Volkswehrovci, veliki količini (okoli 500 kg) ekrazita in drugega eksplozivnega materiala, čeprav je prve dni okupacije bilo objavljeno, da se mora predati vse orožje in vsakršno strelivo pri vojaški oblasti. Kaj so neki nameravali Nemci s tem materialom? Zakaj je bilo strelivo skrito v bolnišnici in zakaj v toliki količini?

Razglas.

Vojaška uprava kraljevine SHS je z ozirom na veliko pomanjkanje živil po lastnem nagibu in na prošnjo občinske uprave ter nekaterih uglednih meščanov izposlovala za mesto Celovec in okolico naslednja živila: 30 pitanih volov, 1 vagon masti, 1 vagon slanine, 1 vagon prekajenega mesa, slanine in salami, 184 živih pitanih svinj, 102.495 kg krušne moke ter 19.810 kg krompirja.

Druga živila so na potu; zastopstvo mesta Celovec ter načelstva sosednjih občin se pozivljajo, da prijavijo svoje potrebščine glede živil pri civilnem komisarju v Celovcu, kjer se bo ugodilo vsaki upravičeni želji. Navadne kvote (količine za 1 osebo) se lahko na podlagi že dobljenega in še pričakovanega blaga znatno zvišajo. Radi znižanja cen, ki so pa povečini že zdaj nižje kakor prej, se vodijo pogajanja, ki bodo kmalu zaključena.

Poveljstvo celovškega odseka, 25. junija 1919.

Poveljnik:

Polkovnik Milenković.

Lastnik in izdajatelj: Gregor Einspieler, proft v Tinjah.

Odgovorni urednik: Otmar Mihálek.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Sposoben vrtnar, oženjen, ki razume tudi vsa poljedelska opravila, marljiv in pošten ter zmožen nemškega jezika, se sprejme s 1. julijem na manjše posestvo (7 oralov). Prijave s spričevali in zahtevo plače naj se pošljejo na: „Augustinerhof“ pri Velikovcu.

Odvetnik

Dr. Rudolf Ravnik

naznanja, da je preselil svojo odvetniško pisarno iz Bismarkove ceste št. 11

v Mariboru v Sodnijsko ulico št. 14,

1. nadstropje (pred sodnijo).

Prasce

zelo lepe, sedem tednov stare mladiče, ima na prodaj posestnik **pd. Žnidar** v Voci (Loka), blizu Podstražiščenika, občina Vetrinj.

Sprejme se v župnišče z manjšo kmetijo takoj: **pošten hlapec** h konjem, ki se dobro razume na kmetijstvo; **pridna in poštena dekla.**

Plača po dogovoru. Ponudbe na upravništvo „Mira“ pod znamko „Župnišče“.

Karbid

za razsvetljavne svrhe v železno-pločevinatih zabojih po 110 kg v vsaki množini razpošilja proti predplačilu

Tovarna za dušik, Ruše pri Mariboru.

Služba cerkovnika

v majhni župniji se takoj odda. Dohodkov okoli 600 kron na leto in prosto majhno stanovanje. Pripravno je za kakega rokodelca. Ponudbe pod „Služba cerkvenika“ na upravništvo „Mira“.

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica v Glinjah

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

vljudno vabi na

XXX. redni občni zbor

kateri se bo vršil

v nedeljo, dne 29. junija 1919

ob 3. uri popoldne

v uradnih prostorih na Trati pri Glinjah.

Dnevni red:

1. Čitanje in odobritev zapisnika zadnjega občnega zbora.
2. Poročilo načelstva in računskih pregledovalcev.
3. Sklepanje radi čistega dobička.
4. Volitev načelstva in računskih pregledovalcev.
5. Razno, nasveti.

Načelstvo.

M. Česenj, trgovina z lesenino **Kranj** (Kranjsko)

priporoča gg. trgovcem in kmetovalcem svojo zalogo **lesenega poljskega orodja in lesenih izdelkov**, kakor **grabelj, senenih vil, cambohov, košev**, vsakovrstnih **korb iz protja, mlinskih sit, rešetov**, različn. **škafov, čebrov**, kakor tudi vse **lesene kuhinjske potrebščine**.

Sadjevec

vino in

kislo vodo razpošilja

A. Oset, p. **Guštanj**.

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi **oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu**.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

urađuje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.